čeného cíle nebylo by dosaženo, kdyby vyrovnání mezi stranami nebylo absolutní. Jen z výslovné vůle stran mohla by nastati výjimka, že některý případ stranám již známý bude se likvidovati zvláště bez rozdílu, zdali k trestnímu stíhání již došlo, čili nic. Neboť nemělo by smyslu a odporovalo by zákonu, kdyby se měl činiti nějaký rozdíl mezi případy u soudu již zahájenými a těmi, v nichž k soudnímu stíhání trestnímu ještě nedošlo, pro prvé pak výhrady nepožadovati, pro druhé však ano. Jedinou výjimku, kterou zákon stanoví na případy, kde jedné ze stran není znám ještě trestný čin nebo osoba viníkova, nelze rozšiřovati na jiné případy, zejména ne ve prospěch té strany, které následkem toho, že sama zavdala podnět k trestnímu řízení, jsou již známy okolnosti porušeného právního stavu. Právě od takovéto strany lze tím spíše žádati, aby právo stíhací si vyhradila, protože může — odhodlala-li se ku trestnímu stíhání — posouditi, srovnává-li se s jejími zájmy, aby i tento případ najednou při jiné příležitosti likvidovala. Ostatně i zmíněná výjimka nemá jiného smyslu a účelu, aby preventivním zamezením možného úskoku zjednávala lepší předpoklady pro uzavření poctivého smíru mezi soupeři. Z toho plyne, že výklad zákona, zastávaný odvolatelem, není správný ani vzhledem na slovné znění § 18 zák. č. 103/33 Sb. z. a n., ani se zřetelem k jeho tendenci.

Výrok osvobozující je tudíž správný a odvolání muselo býti zamítnuto.

Rozsudek vrchního soudu v Praze jako odvolacího soudu tiskového ze dne 18. září 1935, č. j. Tko 4/35. Dr. Poláček.

Z rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího.

1. Ustanovení § 23 odst. 2. zák. č. 108/33 Sb. z. a n. nařizující, že žádost za trestní stíhání musí býti podána v tolika stejnopisech, aby mimo stejnopis určený pro soud mohlo býti doručeno každému obviněnému po jednom stejnopise, nerozlišuje, zda jedná se o obžalobu soukromou nebo veřejnou.

Státní zastupitelství na základě zmocnění uděleného dle § 14 odst. 5., 22. učinilo návrh na potrestání obviněného dle § 1, 2, 3, zák. o ochr. cti. Žádost za stíhání předložena byla pouze v jednom vyhotovení, a nebyl přiložen stejnopis této žádosti, jak stanoví § 23 odst. 2., který nerozlišuje mezi obžalobou soukromou a veřejnou. Dle § 23 odst. 1. platí v řízení pro trestné činy dle zákona na ochranu cti obecná ustanovení s úchylkami uvedenými v třetím oddíle zák. o ochr. cti, a platí dle něho úchylka uvedená v § 23 odst. 2. také v řízení o žalobě veřejné. Úleva poskytnutá

v § 23 odst. 3. výslovně vztahuje se na případ, kde koná se řízení sice ku obžalobě veřejné, avšak pro čin podle jiného zákona než dle zákona na ochranu cti.

Aniž byl vyžádán stejnopis žádosti za trestní stíhání, nařízeno bylo hlavní přelíčení; obviněný podáním došlým před hlavním přelíčením žádal za zaslání stejnopisu, žádost tuto opakoval při hlavním přelíčení, které bylo odročeno, a spisy předloženy státnímu zastupitelství vzhledem na žádost obviněného. Státní zastupitelství spisy vrátilo, aniž stejnopis přiložilo, a prvý soudce, aniž by byl dále o žádosti obviněného za doručení stejnopisu rozhodl, nařídil znovu hlavní přelíčení.

Proti tomuto usnesení nařizujícímu hlavní přelíčení podal obviněný stížnost. Hlavní přelíčení bylo odročeno, a spisy předloženy ku rozhodnutí o stížnosti.

Stížnost dle § 481 tr. ř. může býti podána potud, pokud brojí proti určitému rozhodnutí soudu. V daném případě mohla tudíž stížnost směřovati pouze proti usnesení, kterým nařízeno bylo hlavní přelíčení. Stížnost tato se však stala bezpředmětnou, ježto prvý soudce hlavní přelíčení, stanovené napadeným usnesením, odročil.

Ježto však prvý soudce dosud nerozhodl o žádosti obviněného za doručení stejnopisu žádosti za trestní stíhání, není podkladu pro stížnost v tomto směru. Na prvém soudu bude, aby o této žádosti obviněného rozhodl, dříve než přikročí k opětnému nařízení hlavního přelíčení. Teprve pak dle způsobu rozhodnutí bude dán podklad pro stížnost v uvedeném směru.

Usnesení krajského soudu trestního v Praze ze dne 23. září 1935, č. j. Ts III 140/35.

2. Ustanovením § 23 odst. 2. zák. č. 108/33 Sb. z. a n. o ochraně cti — které ukládá soukromému obžalobci podati podati žádost za trestni stíhání v tolika stejnopisech, aby mohlo býti každému obviněnému doručeno po jednom stejnopise — není vyloučen postup dle § 263 tr. ř.

Při hlavním přelíčení, konaném k žádosti soukromého obžalobce za trestní stíhání trestného činu dle zákona o ochraně cti byl obviněnému kladen týmž soukromým obžalobcem za vinu ještě jiný čin dle téhož zákona. Soukromý obžalobce vznesl žádost za stíhání obviněného také pro tento jiný čin, čemuž soudce vyhověl rozšířením přelíčení i na tento čin. Přelíčení to bylo odročeno, obviněný byl při dalším hlavním přelíčení vyslechnut i o novém činu, aniž učinil námitek.

Proti odsuzujícímu výroku pro čin, na nějž rozšíření přelíčení se vztahovalo, uplatnil obžalovaný odvolání z důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 9 c. tr. ř., jehož podklad spatřuje v tom, že nebyl mu doručen stejnopis žádosti za trestní stíhání ve sm. § 23 odst. 2. zák. o ochr. cti.

Jedná se o otázku, zda právo k obžalobě soukromé uplatněno

bylo v předepsané formě, a zda nedodržením formy právo ono zaniklo.

Ustanovení § 263 tr. ř. upravuje výjimečný postup proti témuž obžalovanému pro jiný trestný čin, upouštějíc v řízení před soudy sborovými od dodržení formality vydání v obžalovanost. Řízení přestupkové neznalo dání v obžalovanost, takže tu nebylo třeba zvláštních formálností nejen pro rozšíření řízení na jiný trestný čin podle § 263, 447 tr. ř., nýbrž i pro zavedení trestního řízení vůbec (§ 451 tr. ř.).

Tato bezformálnost řízení přestupkového prolomena byla ustanovením § 23 odst. 2. zák. o ochr. cti, podle něhož žádost za trestní stíhání musí býti předepsaného obsahu, jednak musí býti předložena v tolika stejnopisech, aby mimo stejnopis určený pro soud mohlo býti doručeno každému obžalovanému po jednom stejnopise.

Přes to však nelze usuzovati, že by ustanovením tím vyloučen byl postup dle § 263 tr. ř. Ustanovení § 23 odst. 2. zák. o ochr. cti vyžaduje formálný postup menšího významu, než jest tomu v ustanovení § 207 a násl. tr. ř. Jestliže pak ustanovení § 263 tr. ř. upravuje postup s pominutím formálností dle § 207 a násl. tr. ř., tím spíše odůvodněn jest závěr, že v případě § 263 tr. ř. není třeba dodržeti formálností podle § 23 odst. 2. zák. o ochr. cti.

Ježto nelze tvrditi, že právo ku soukromé obžalobě nebylo uplatněno v předepsané formě, není podkladu pro závěr, že právo toto zaniklo, a že jest dán důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9c (resp. b) tr. ř.

Rozsudek krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 23. září 1935, č. j. To IV 565/35.

Dr. Poláček.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY

Dr. Ľudovít Knappek: **Obsadzovanie uhorských biskupstiev od X. do konca XIV. storočia so zvláštnym zreteľom na pápežské zásahy a na postavenie uhorských kráľov.** Bratislava, 1934, stran 265.

Mohu odkázati na svůj kritický náčrt, uveřejněný v »Naší vědě« v roč. 16. na str. 218 n. Mlhovitá představa o poměru právní historie k všeobecným dějinám vedla autora k závěru meritorně konečné kapitoly spisu, v němž autor cítí potřebu výslovně konstatovat přímo v tekstu, že se vymyká z rámce tématu hodnotiti vliv finanční správy papežské na velkolepá díla, ať na poli misijním nebo v oboru vědy a umění. I v úseku, který zajímá právního historika, jeví se spis jako práce převážně popisná a přesahující daný problém. Po konstruktivní stránce osvědčil spisovatel způsobilost právnicky myslet, jmenovitě obsahovým za-